

S. E. Hinton
**EL NOI
DE LA
MOTO**

S. E. HINTON

EL NOI
DE LA MOTO

Traducció de Pep Julià

Fanbooks

Títol original: *Rumble Fish*

© 1969 i 1975, S. E. Hinton

© de la traducció: Pep Julià, 1987

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

La primera edició d'aquesta novel·la va ser publicada per Empúries
el 1987.

Primera edició en aquest segell: juny del 2022

ISBN: 978-84-18327-89-6

Dipòsit legal: B. 9.348-2022

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol primer

Fa un parell de dies vaig topar amb l'Steve. Es va sorprendre d'allò més de trobar-me. Feia molt de temps que no ens havíem vist.

Jo seia a la platja i ell se'm va acostar i em va dir:

—Rusty-James?

—Sí? —vaig fer jo, perquè, de moment, no l'havia reconegut. Se m'ha rovellat una mica la memòria.

—Soc jo —va dir—. Soc l'Steve Hays.

Aleshores me'n vaig recordar i em vaig aixecar tot traient-me la sorra del damunt.

—Ei, sí!

—Què hi fas, aquí? —va continuar dient, mirant-me com si no s'ho pogués creure.

—Visc aquí —vaig respondre—. Què hi fas tu, aquí?

—Faig vacances. Vaig a la universitat d'aquí.

—Sí? —vaig fer—. Per què hi vas, a la universitat?

—Quan en surti ensenyaré. En un institut, probablement. No m'ho puc creure! Mai no hauria pensat que et tornaria a veure. I precisament aquí!

Vaig pensar que jo tenia tantes possibilitats com

ell de ser allí, tot i que érem molt lluny d'on ens havíem vist la darrera vegada. La gent s'esvalota per coses ben estranyes. Jo em preguntava per què no estava content de veure'l.

—Seràs mestre, eh? —vaig dir. Ja era això. Sempre estava llegint i tal.

—Què hi fas, aquí? —em va preguntar.

—Res. Faig el dropo —vaig respondre.

Aquí fer el dropo és una professió d'allò més popular. Pots pintar, escriure, portar un bar o fer el dropo. Un cop vaig intentar portar un bar, però no m'agradava gaire.

—Déu meu! Rusty-James! —va dir ell—. Quant de temps deu fer, ara?

—Cinc o sis anys. —Les mates no han estat mai el meu fort.

—Com hi has arribat, aquí? —Semblava ben bé que no se'n sabia avenir.

—Jo i un amic meu, l'Alex, un xicot que vaig conèixer al reformatori, vam posar-nos a vagarejar després de sortir-ne. Fa un quant temps que hi som.

—No m'enganyes?

L'Steve no havia canviat gaire. Si fa no fa tenia el mateix aspecte, sinó que un bigoti feia que semblés un noieta que anés a una festa de Halloween. Però molta gent es deixa créixer el bigoti, actualment. Jo no hi he tingut mai cap afició.

—Quant de temps t'hi vas estar? —va preguntar—. Mai no he arribat a saber-ho. Vam marxar, saps? Just després...

—Cinc anys —vaig dir.

No en puc recordar gaires coses. Com ja he dit, se m'ha rovellat una mica la memòria. Si algú em diu alguna cosa que m'hi faci pensar, puc recordar les coses. Però jo sol no sembla pas que pugui. De vegades l'Alex diu alguna cosa que em fa pensar en el reformatori, però no ho fa gairebé mai. A ell tampoc no li agrada recordar-ho.

—Una vegada em van posar en una cel·la d'aïllament —vaig dir, perquè semblava que l'Steve esperés alguna cosa.

Em va mirar d'una manera estranya i va dir:

—Sí? Ho sento.

Tenia els ulls fixos en una cicatriu que em resseguix el costat. Sembla una línia blanca en relleu. Tampoc no es bronzeja.

—Me la vaig fer en una baralla amb navalles —vaig explicar-li—. Fa molt de temps.

—Ja ho sé, jo hi era.

—Sí —vaig dir—, tu hi eres.

Vaig recordar un moment la baralla. Era com si en veiés la pel·lícula. L'Steve va apartar els ulls una estona. Podria jurar que intentava no buscar les altres cicatrius. No es noten gaire, però tampoc són difícils de veure, si saps on mirar.

—Ei! —va dir massa de sobte, com si tractés de canviar de tema—. Vull que coneguis la meva xicoteta. No s'ho creurà. No t'he vist des que teníem... tretze, catorze anys? No ho sé, però... —va mirar-me amb una expressió mig de broma mig serio-

sa i va afegir—: ja deixes en pau les xavales dels altres nois?

—Sí —vaig dir—. Tinc una xicota.

—O dues, o tres?

—Només una —vaig dir—. M'agrada que les coses siguin senzilles, i Déu sap que fins i tot una de sola pot complicar-se prou.

—Trobem-nos per anar a sopar a algun lloc —va dir—. Podem parlar dels bons vells temps. Tio, me n'han passat tantes, des de llavors...

No vaig impedir-li que fixés una hora i un lloc, tot i que no tenia gaires ganes de parlar dels bons vells temps. De fet, ni tan sols els recordava.

—Rusty-James —m'estava dient—, m'has ben espantat, primer, quan t'he vist. Em pensava que m'ensorraria. Saps qui m'he pensat que eres, per un moment?

Se'm va regirar l'estómac i una por antiga em va començar a recórrer l'espina.

—Saps a qui t'assembles força?

—Sí —vaig dir, i ho vaig recordar tot.

Hauria pogut estar content de debò de veure el vell Steve, si ell no m'ho hagués fet recordar tot.

Capítol segon

Vaig saber que el Biff Wilcox em buscava per matar-me després d'haver-me despenjat al bar del Benny, mentre jugava a billar.

El bar del Benny era el cau dels nois del curs elemental de l'institut. Hi solia anar l'altra gent de l'institut, però quan els nois més joves entraven ells en sortien. El Benny n'estava molt emprenyat. Els nois del curs elemental no tenen tants diners per gastar. No hi podia fer massa res tret d'odiar els nois, però. Això passa, si un lloc té fama de cau.

Hi havia l'Steve i el B. J. Jackson i l'Smokey Bennet. Probablement jo estava guanyant, perquè era un jugador de billar força bo. L'Smokey estava molt mosca perquè ja em devia uns quants diners. Es va posar content quan el Midget va entrar, i va dir:

—El Biff et busca, Rusty-James.

Vaig fallar la tirada.

—Jo no m'amago pas.

Estava allà dret, recolzat al tac, sabent perfectament bé que no seria capaç d'acabar la partida. No puc pensar en dues coses alhora.

—Diu que et matarà.

El Midget era un noi alt, i magre, més alt que qual-

sevol altre de la nostra edat. És per això que l'anomenàvem Midget.¹

—Una cosa és dir i l'altra fer —vaig dir.

L'Smokey estava desant el seu tac.

—El Biff és un mala bèstia, Rusty-James —va dir-me.

—No és pas tan dur. Sigui com sigui, què l'ha picat?

—Alguna cosa que li vas dir a l'Anita a l'escola —va dir el Midget.

—Merda! No li vaig dir res que no fos veritat.

Els vaig explicar el que havia dit a l'Anita. El B. J. i l'Smokey van coincidir que era la veritat. L'Steve i el Midget es van tornar vermells.

—Collons! —vaig dir—, i ara per què ha de picar-se per una cosa com aquesta?

M'empipa que em vulguin matar per alguna fotesa estúpida. Si és una cosa grossa, no em molesta tant.

Vaig pujar cap al taulell i vaig demanar un batut de xocolata. Sempre bec batuts de xocolata en lloc de Coca-Cola i tal. La merda de la Coca-Cola et podreix les entranyes. Això em va donar temps per meditar bé la situació. El Benny era tot un espectacle preparant-se un entrepà i em va deixar ben clar que no engegaria el que estava fent per cuitar a portar-me el meu batut.

—Així, quina en porta de cap, amb això? Això de matar-me, vull dir.

1. Midget vol dir «nan». (N. del t.)

Vaig asseure'm en un apartat i el Midget s'hi va esmunyir a dins, al meu davant. Tots els altres es van reunir al voltant.

—Vol que vagis a trobar-lo al solar de darrere la botiga d'animals.

—Molt bé. Suposo que vindrà sol, eh?

—Jo no hi comptaria pas —va dir l'Smokey. Mirava de dir-me que em feia costat, perquè oblidés la nostra frustrada partida de billar.

—Si ell porta amics, jo portaré amics.

No tenia por de barallar-me amb el Biff, però no veia que fes cap falta de prendre-s'ho estúpidament.

—Sí, però ja saps com acabarà, això —va afegir-hi l'Steve—. Tothom acabarà fotent-s'hi. Si tu portes gent, ell porta gent...

L'Steve sempre era prudent amb les coses.

—Que et penses que aniré a aquest solar buit tot sol? Tens collons, tu —vaig dir-li.

—Però...

—Mira, el Biff i jo saldarem aquest assumpte solets. Vosaltres, nois, sereu el públic, eh? No hi fa cap nosa, el públic.

—Tu saps que la cosa no s'acabarà així.

L'Steve tenia catorze anys, com jo. Feia cara de tenir-ne dotze. Es comportava com si en tingués quaranta. Era el meu millor amic, però, i per això podia dir rucades que jo no deixaria dir a ningú altre sense més ni més.

—Maleït sia, Rusty-James, ara fa molt de temps que no hem tingut cap problema com aquest.

L'esverava que hagués d'acabar en una baralla entre bandes. Feia anys que no hi havia hagut cap baralla de bandes realment com Déu mana. Pel que jo sabia, l'Steve mai no havia estat en cap ni una. Mai no he pogut entendre que la gent s'esveri per coses de les quals no saben res.

—No cal que hi siguis, tu —vaig dir.

Tots els altres hi havien de ser per mantenir el seu prestigi. L'Steve no en tenia cap, de prestigi. Ell era el meu millor amic. Aquest era el seu prestigi.

—Tu saps que hi seré —em va dir enfadat—. Però ja saps el que va dir el Noi de la Moto de les baralles...

—Ell no hi és —vaig dir—. Fa dues setmanes que no és aquí. Per això que no m'atabalis amb el Noi de la Moto.

—Però fins i tot abans —va dir fort el B. J.—, quan solíem armar brega, mai no ens havíem barallat amb la banda del Biff. Eren col·legues. Recorda quan van atacar el Wilson al territori dels Tigers...

Això va encetar una discussió sobre qui havia estat atacat, quan, on i per què. A mi no em calia pensar-hi; fet i fet tenia tots aquests records ben gravats a la memòria. Però sí que havia de pensar com em barallaria amb el Biff, i per això no estava parant gaire atenció quan algú va dir:

—És igual, quan el Noi de la Moto torni...

Jo em vaig posar dret d'un salt i vaig copejar bruscament la taula amb el puny, tan fort que la taula de l'apartat del costat va vibrar i el Benny va

parar de xiular i de fer-se l'entrepà. Tothom seia com si no gosessin ni respirar.

—El Noi de la Moto no ha tornat —vaig dir. Quan m'emprenyo no hi guipo bé, i la veu em tremolava—: No sé quan torna, si és que torna. I si voleu esperar-vos i perdre el temps la resta de la vostra vida a veure què hi diu, perfecte. Però aquesta nit jo esclafaré els pebrots al Biff Wilcox, i em penso que m'hi haurien d'acompanyar uns quants amics.

—Hi serem —va dir l'Smokey. Em va mirar fix amb aquells ulls còmics i incolors que eren el motiu del seu sobrenom—. ² Però mirem que la cosa quedi entre vosaltres dos, fa?

Jo no podia dir res perquè estava massa emprenyat. Vaig sortir i vaig tancar la porta de cop al meu darrere. Al cap d'uns cinc segons vaig sentir uns passos darrere meu, i no em vaig girar perquè sabia que devia ser l'Steve.

—Què et passa? —va dir.

—Dona'm un cigarret.

—Ja saps que no en tinc cap, de cigarret.

—Sí, me n'havia oblidat.

Vaig buscar una mica i en vaig trobar un a la butxaca de la camisa.

—Què és el que no va? —va insistir a preguntar l'Steve.

—Res. Tot va bé.

2. *Smokey* significa «boirós, entelat pel fum». (N. del t.)

—És això que el Noi de la Moto se n'hagi anat?

—No em burxis, em mosqueges —vaig dir.

Ell va quedar en silenci uns quants minuts. Una vegada abans ja m'havia fet la guitza quan no ho havia de fer i li vaig haver de tallar la xerrera en sec. Ho sentia de debò, però no era culpa meva. Hauria hagut de saber que és millor no burxar-me quan estic emprenyat.

—Ves més a poc a poc, vols? Em faràs trencar una cama —va dir finalment.

Vaig parar-me. Érem en un pont, just allà on el Noi de la Moto solia aturar-se a observar l'aigua. Vaig tirar la punta del cigarret al riu. Era tan ple de merda que una mica més no li faria cap mal.

—T'has comportat d'una manera estranya des que el Noi de la Moto va marxar.

—Se n'ha anat altres vegades —vaig dir. M'emprenyo ràpid, però em passa de pressa.

—No tant com ara.

—Dues setmanes. No és pas gaire.

—Potser se n'ha anat per sempre.

—Calla, vols? —vaig dir. Vaig tancar els ulls. Havia estat fora fins a les quatre de la matinada, la nit anterior, i estava més aviat cansat.

—Aquest veïnat és un desastre —va dir de sobte l'Steve.

—Tampoc no som als tuguris —li vaig dir jo, mantenint closos els ulls—. Hi ha llocs pitjors.

—No he pas dit que fossin uns tuguris. He dit que era un veïnat desastrós, i ho és.

—Si no t'agrada, marxa'n.

—Ho faré. Algun dia ho faré.

Vaig deixar d'escoltar-lo. No hi veig cap sentit a pensar sobre coses del futur llunyà.

—Has d'encaixar el fet que el Noi de la Moto pugui haver marxat per sempre.

—No he d'encaixar res, jo —vaig dir amb veu cansada.

Ell va sospirar i va fixar la mirada al riu.

Al zoo, una vegada, vaig veure un conill. El meu vell m'hi va portar en autobús fa molt de temps. Aquell zoo em va agradar de debò. Vaig intentar de tornar-hi jo sol, però era un marrec i em vaig perdre i vaig haver de canviar d'autobusos. Mai no vaig trobar el moment d'intentar anar-hi un altre cop. Però el recordava força bonic. Els animals em feien pensar en les persones. L'Steve semblava un conill. Tenia els cabells d'un color ros clar i els ulls negres, foscos, i una cara com un conill d'allò més versemblant. Era més llest que jo. Jo no havia estat mai una persona particularment llesta. Però me'n surto molt bé.

Em preguntava per què l'Steve era el meu millor amic. Deixava que em ronsegés a la vora i impedia que la gent l'apallissés i li escoltava totes les penes. Per Déu, i com es preocupava aquest noi per les coses! Feia tot això per ell i de vegades ell em feia els meus deures de mates i em deixava copiar els seus apunts d'història, i per això mai no em van tombar cap curs. Però a mi no m'importava

treure carbasses, i per tant no era aquest el motiu que fos el meu millor amic. Potser era perquè l'havia conegut durant més temps que ningú altre amb qui tingués relació. Per ser que era un xicot dur, jo, tenia el mal costum d'afeccionar-me a les persones.